

Amikor a két út eggyé válik...

Fábián Endre

2026. június 26-a mérföldkő a magyar nyomda- és papíripar történetében. A Nyomda- és Papíripari Szövetség (NYP SZ) és a Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesület (PNYME) vezetői, Orgován Katalin és Fábián Endre aláírták a két szervezet összeolvadásáról szóló megállapodást. Az egyesülés eredményeként létrejövő új szakmai szervezet Magyar Nyomda- és Papíripari Egyesület néven működik majd tovább.

A nagy dolgokhoz idő kell. Az összeolvadás gondolata már közel két évtizede napirenden volt. Az elképzelés alapja nagyon egyszerű volt: ebben a kis országban miért működjön két külön társadalmi szervezet ugyanazon szakmák képviseletére? A szakma szereplői – természetes és jogi személyek egyaránt – sokszor nem is tudták pontosan, hogy egy-egy rendezvény vagy kezdeményezés melyik szervezethez kötődik, hiszen végso soron nem ez volt a lényeg. Az volt a fontos, hogy ez a két szakma ugyan viszonylag kicsi, de

rendkívül összetartó. Ennek is köszönhető, hogy a PNYME immár 78 éves, az NYPSZ pedig jogilag 35 éves szervezet, amely valójában az 1968-ban alapított és a rendszerváltáskor megszűnt Nyomdaipari Egyesülés szakmai hagyományait vitte tovább. Kevés szakma mondhatja el magáról, hogy ilyen hosszú múltra visszatekintő szakmai szervezetei vannak.

A 2010-es évek a párbeszéd időszaka volt. A szakmán belül is kialakultak támogatók és ellenzők. Elhangzottak érvek és ellenérvek, objektív és szubjektív szempontok egyaránt. Voltak, akik dolgoztak az előrelépésért, és voltak, akik inkább fékeztek azt. Az informális beszélgetésekből hivatalos egyeztetések lettek, cikksorozatok jelentek meg a Printinfóban, a Print & Publishingben, és természetesen a Magyar Grafikában. A közel egy évtizedes párbeszéd végére azonban azt kellett látnunk, hogy igazán előrelépni mégsem tudtunk.

Az ilyen nagy ügyekhez egyaránt szükség van kitartó munkára és meghatározó személyiségekre. Ki kellett várni, hogy a két szervezet vezetése nagyjából egységesen ugyanabba az irányba induljon el. Erre a 2020-as évek elején nyílt lehetőség. Ebben – furcsa módon – a Covid-járvány is szerepet játszott, hiszen alapjaiban változtatta meg a szakmai és társadalmi kapcsolatokat. Megkezdődött a közös munka, és ahogy ilyenkor lenni szokott, kiderült, az ördög a részletekben lakozik. Már látszott, hogy a feladat óriási.

Volt egy mondatom az elnökségi üléseken: „Ha nem bírod egyben lenyelni az elefántot, szeleteld fel.” Pontosan így haladtunk az összeolvadással is: mindig csak a következő megoldható feladatra koncentráltunk.

Az NYPSZ elnökével kidolgoztunk egy tervet. Orgován Katalin ezt egy nagyon találó című prezentációval indította: „Szövetség és Egyesület házassága.” És valóban, a folyamat sok tekintetben egy házasságra emlékeztetett. Először az összeköltözés következett: közös ügyvezetés, közös rendezvények, összehangolt szakmai munka. Az igazán nagy feladat azonban – akárcsak a való életben – a végső „igen” kimondása és a közös vagyon létrehozása volt.

A folyamat sokszor eszembe juttatta „A nagy répa” című mesét. Hosszú éveken át sokan húzták azt a bizonyos répát. Voltak, akik elindították a folyamatot, voltak, akik továbbvitték, mások a részleteket dolgozták ki. Már úgy tűnt, minden készen áll, mégsem mozdult. Aztán egyszer csak megérkezett az a bizonyos utolsó mozdulat,

amely kibillentette a folyamatot a holtpontról. A siker azonban nem annak az egyetlen döntésnek volt köszönhető, hanem mindazok kitartó munkájának, akik addig éveken át húzták azt a bizonyos répát.

És végre létrejött egy olyan egységes szakmai szervezet, amely a teljes hazai nyomda- és papíripari ágazat számára még erősebb érdekképviseletet, szélesebb szakmai együttműködési lehetőségeket és hatékonyabb közös fellépést biztosít.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik hittek abban, hogy ez az összeolvadás megvalósítható. Köszönettel tartozom a két szervezet elnökségének, és azoknak a munkacsoporthoz is, amelyek hosszú éveken át végezték az egyesülés előkészítésének sokszor láthatatlan, de nélkülözhetetlen szakmai és technikai munkáját. Köszönöm Orgován Katalinnak a partneri együttműködést, a nyitottságot, a bizalmat és azt a felelős döntést, amely nélkül ez a folyamat nem juthatott volna el a végéig. Külön köszönet dr. Tomcsányi Péternek, aki támogatásával és személyes közreműködésével jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy a fúzió végül megvalósulhasson.

Közel húsz év után különleges érzés volt aláírni azt a megállapodást, amelyről sokan sokáig azt gondolták, hogy soha nem fog megszületni. Büszke vagyok arra, hogy ennek a hosszú útnak részese lehettem. Most pedig már az új egyesület feladata, hogy bebizonyítsa: ez az aláírás nem egy történet lezárása, hanem egy új korszak nyitánya.